

יאיר ניצני מרים גבה

סגר שלישי בשלוש מערכות

טיול הררי מאתגר, טכנאי מזגנים שהתבלבל - ותופעת לוואי חלומית במיוחד של החיסון. כן, קראתם נכון

1 מאז פרצה הקורונה לחיינו, ובעקבותיה הסגרים, הפכו דברים קטנים וטריוויאליים למשאת נפשו של כל ישראלי. דברים תמימים כמו קפה עם חברים, ישיבה במסעדה או הופעה חיה באמפי שוני. לפני שבוע, כמה ימים לפני כניסת הסגר השלישי, עלתה בין כמה חברים טובים שלנו היוזמה לנסוע בבוקר שישי לטיול קצר של כמה שעות בהרי הכרמל, וכולם הסכימו מייד. מי יודע מתי נוכל שוב לקחת לריאות שאכטתה של הטבע וליהנות מנופים שאינם הרי הכביסה בסי' לון, אגם המים שדלפו מהמדית או נחלי הסליים במסדרון. בני הנוער החרפנים של חברי ההרכב לא הביעו עניין מיוחד ברעיון לקום מוקדם בשישי בבוקר, ונותרנו ארבעה זוגות נלהבים וכמהים לאוויר פסגות. כמו שכבר סיפרתי כאן, איני טיילן גדול, אין לי רכב ארבע על ארבע, אני לא מועמד לזכות בעונה הבאה של "נינג'ה ישראל", ובאופן כללי, אני לא מבין למה למישהו שלא עונה לשם ספיידרמן יש אינטרס לטפס על קיר כלשהו. לכן במצבים כאלה אני נוהג להתמסר לטיילנים האמיתיים ולזרום.

לא התעמק בשאלה על כמה שעות בדיוק היא מדברת. גשם ירד שם לא מזמן, המסלול עוד לא הספיק להתייבש והיה בוצי, והיה די קה. למרות גילי המתקדם וכשרי הנסוג, הגברת הראשונה ראתה בי סוג של משענת. גם היא לא התעמקה יתר על המידה בפרטי המסלול, באה עם נעלי התעמלות שאין להן אחיזת קרקע טובה, ובנתה על היציבות שלי בהתמודדות עם הבוץ והסלעים הרטובים. בניגוד לציפיותי המקוריות, אחרי שירדנו חצי הר וכמה עצירות במבה, פנינו בסיוכוב פרסה אל מעלה ההר והתחלנו לטפס למעלה, במסלול שנראה לי כל כך קשה ואתגרי, שציפיתי לראות בצד את אסי עזר ורותם סלע מכריזים שע" לינו לגמה. חיכו לנו שם סלעים חלקלקים, סולמות תלולים ומסלול ארוך ומעיף, שהיה מתאים לי אם רק הייתי מגיע לשם 20 שנה קודם, וגם אז לא הייתי מבין למה זה טוב, ומה היה רע בטיול ל"שווארמה אמיל". מדי פעם עקפו אותנו משפחות צעירות עם ילדים,

2 סגר בצירוף חורף, אם אפשר לקרוא ככה למה שיש פה עכשיו, הוא זמן טוב לטפל במזגנים. לאף אחד לא חם מדי, והטכנאים לא בטירוף, כמו באוגוסט. ניצלתי את הזמן, צלצלתי לעופר, טכנאי שאני מכיר כבר שנים, וביקשתי שיסור לבית הוריי וינסה להבין למה המזגן שלהם נשמע כמו קומביין. עדכנתי שבגלל המצב הוויראלי אני לא אגיע, אבל אשמח לעדכון על מהות הבעיה. עופר נסע לראות את המזגן, ואחרי יומיים צלצל ואמר שאכן יש בעיית מנוע שצריך להחליף, ושגם השלטים של המזגנים לא ממש עובדים. זה נשמע לי מוזר, כי יום קודם דווקא השתמשתי באחד השלטים והכל היה תקין, אבל סמתי כתי עליו ונתתי לו אור ירוק לטפל במה שצריך. הוא אמר שיבוא למחרת. למחרת בערב, בביקור בבית הוריי, שמעתי שהמזגן עדיין מטרטר כמו פטיש אוויר בסרט של קישון. בני הבית לא זכרו אם היה או לא היה טכנאי מזגנים, כי בזמן האחרון תיאמתי להם מצעד של בעלי מקצוע, שבאים לשם אחד אחרי השני. סימסתי לעופר ושאלתי אם היה אצלם ותיקן, והוא ענה שכן, בוודאי, הוא היה בבוקר והחליף את המנוע ואת השלטים. זה נראה לי תמוה. מצד שני, עופר אדם ישר ואמין, ואם הוא אומר שתיקן, אז אין מצב שהוא מבלף אותי. לא הבנתי מה קורה, עד שלרעש של הנגרירה הצטרף צליל הנפילה של אסימון בראשי. שאלתי את עופר את מי הוא פגש כשתיקן את המזגן, והוא ענה: "היתה שם גברת שלא מדברת עברית וכלב שחור". "לא היית אצל הוריי", בישרתי לו. "תיקנת מזגן לאנשים אחרים. היית ברחוב הצאלון 58?". "לא", ענה לי עופר. "צאלון 50. אלוהים, מעולם לא קרה לי דבר כזה".

3 בתור חבר גאה בקבוצת סיכון (שזה כנראה הכי קרוב שאגיע לחברות בקרן הון סיכון), קבעתי לפני שבוע באמצעות האפליקציה של קופת החולים תור לחיסון נגד קורונה. האפליקציה שלחה אותי לקניון בפתח תקווה, ואני התייצבתי השכם בבוקר וחיכיתי לתורי, בין שאר האזרחים הוותיקים שלא ממש שמרו על ריחוק של שני מטרים. חוסנתי, הצטלמתי למזכרת, ולמעט כאב זרוע קל, לא נרשמו תופעות חריגות. הרגשתי שאני כמו קנטאור - חצי בן אדם, חצי סוס, כי אני רק חצי מחוסן. הבעיה היא שלא ברור לי איזה צד מחוסן ואיזה לא, כך שאני אפילו לא יכול להסתפק בלעטות מסיכה על חצי פרצוף. השבוע, בשיחה אגבית עם חבר, הוא סיפר שמאז החיסון יש לו ולרעייתו חלומות מטורפים, ושאל אם גם לי יש. הוריי תי שלא ממש חשבת על זה, אבל אז נזכרתי בכמה חלומות משונים שחלמתי בלילות האחרונים. באחד מהם אני מטיס מל"ט בגודל בינוני שנראה כמו דרימליינר של אל על. פתאום המחשבה שפיזור הכניסו לנו לחיסון גם חומר שמגביר חלומות, כדי לשפר את מצב רוחנו, לא נראתה לי משונה כל כך. התקופה הרי קשה, ורבים מאיתנו מדוכדכים. אם אפשר לזרוק לחיסון גם כמה טיפות ציפרלקס שישפרו את המצב בתחום הנפשי, אולי זה רעיון לא רע. קראנו ושמענו בתקשורת שישראל תעביר לפיזור נתונים ותשתמש מעין שדה ניסויים למדעני החברה. מכיוון שכך, אני מציע להם גם לנסות לשלב בחיסון מוצר מצלית אחר של החברה, ויאגרה. המוצר המשולב, שיטפל במקביל במגיפת ה-covid ובמגיפת האין אונות, יוכל להיקרא co-viagra. כך, גם אם יתברר בסוף שהחיסון לא יעיל נגד הנגיף, המחוסנים מקבוצות הסיכון יוכלו לבלות יותר בתקופת הסגרים. ●

yairn@israelhayom.co.il

איור: טל לזר

שמהירות ההליכה שלנו נראתה להם כמו עמידה. באחד הסלעים גם החלקתי, נחבלתי קלות ונשרטתי בברך, כמו נער במשחק כדורגל. למרות זאת, המשכתי ללכת באומץ, משחק אותה שלא כואב לי בכלל. אחרי ארבע שעות הגענו ליעד, עייפים אך רעבים. אחרי פיקניק נחמד חזרנו הביתה, כשכל הדרך אני מפנטז איך אפצה על עוגמת הנפש שנגרמה לרגליי בשינה עריבה - רק כדי לגלות שאין לנו מפתח, כנראה נפל במהלך הטיול, ועכשיו לא רק שאנחנו לא יכולים להיכנס - ייתכן שחזיר הכר שמצא אותו בכרמל יבוא וירוקן לנו את הדירה. הצצתי בפניה של הגברת הראשונה במבט אומלל, ומבטה אישר לי שמבחינתה, הפציעה שלי זניחה, ושאני צעיר וחי' סון מספיק כדי לזכות בטיפוס על המרזב ולהיכנס הביתה דרך החלון. השבוע מאיה צלצלה לשאול אם נרצה, כשייגמר הסגר, לנסוע למדבר יהודה. עשיתי מבטא בריטי ואמרתי "טעות במספר".

הפעם זו היתה מאיה שלקחה פיקוד, מצאה מסלול והחליטה בשבילנו לאן הולכים. אני ראיתי ברמיזי הליכה קלילה של שעה בין עצי האורן של הכרמל, המסתיימת בפיקניק נחמד בחוף של טירת הכרמל. כשהייתי נער חיפאי וחבר בתנועת הצופים (הרכב לפני שעברתי לתנועת הצופים בנטפליקס), נהגנו לרדת ברגל בוואדיות הכרמל, וזכרתי כמה מענג היה המסלול שבסופו מגיעים אל הים. השכמנו קום, נעלנו נעלי הליכה, הכנו כמה שקיות במבה ובקבוקי מים ויצאנו לדרך בשתי מכוניות. כדי שיהיה לנו רכב לחזור איתנו מסוף המסלול, הורדנו את כל החברים בני קודת הזינוק במעלה הכרמל, לא רחוק מאוניברסיטת חיפה, והשארנו רכב אחד קילומטר או שניים משם. זה היה הרגע שבו הבנתי במעומעם שאין למאיה שום כוונה לרדת לים, ובמקום זה היא זוממת להוליך אותנו במורד המ' סלול רק כדי שבהמשך נעלה בחזרה למעלה, ולא באמצעות רכבל או מעלית שקופה. לשאלה מה אורכו של המסלול ענתה מאיה בנושגלנטיות "זה ייקח כמה שעות", ואף אחד